

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 30, 2015

Nummer 30, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2581](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2636](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2634](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2583](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2623](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2584](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2582](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2625](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2578](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2577](#) 15-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2473](#) 08-09-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2478](#) 08-09-2015

Annotatie

[Roekeloosheid en doodslag in het verkeer: het Filefuik-arrest de nieuwe standaard? \(HR 16 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1656\)](#)

prof. mr. dr. T. Blom

RECHTSPRAAK

Tussenarrest herziening: de Hoge Raad verzoekt de raadvrouw om een schriftelijke toelichting op vragen over het procesverloop in de zaak waarvan herziening wordt gevraagd.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De Hoge Raad heeft voorts kennisgenomen van alle nadien, tot aan de datum van dit arrest binnengekomen correspondentie met betrekking tot deze aanvraag.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat de persoon die op 10 december 2006 te Heerhugowaard is aangehouden op verdenking van overtreding van artikel 8 van de Wegenverkeerswet 1994 niet de aanvrager betreft.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De bevindingen van de verbalisante [verbalisant 1] moeten worden gezien in het licht van de onder 5.2.1 sub (ii) gerelateerde identificatie door de verbalisanten [verbalisant 2] en [verbalisant 1] ten tijde van de aanhouding op 10 december 2006. Daarom behoeft nadere toelichting waarom [verbalisant 1], zoals in het proces-verbaal van 3 juni 2010 is gerelateerd, ‘met 100 percent zekerheid [kan] zeggen’ dat de aanvrager niet de persoon is die zij in de nacht van 10 december 2006 bij een alcoholcontrole heeft aangehouden. Daarbij neemt de Hoge Raad meer in het bijzonder in aanmerking dat de confrontatie bijna drie-en-een-half jaar na de aanhouding plaatsvond, dat niet uitgesloten is dat de aangehouden persoon niet de enige was die door [verbalisant 1] in de desbetreffende nacht op het gebruik van alcoholica is gecontroleerd, dat het toen hoogstwaarschijnlijk donker was en dat [verbalisant 1] geen enkele identificerende bijzonderheid noemt.

Teneinde die nadere toelichting te verkrijgen zal de Hoge Raad de stukken in handen stellen van de procureur-generaal met het verzoek verbalisante [verbalisant 1] bij aanvullend proces-verbaal haar redenen van wetenschap te doen geven wat betreft haar verklaring dat zij 'met 100 percent zekerheid [kan] zeggen' dat de aanvrager niet de persoon is die zij in de nacht van 10 december 2006 bij een alcoholcontrole heeft aangehouden.

De Hoge Raad verzoekt de raadvrouw van de aanvrager om binnen zes weken na de uitspraak van dit arrest een schriftelijke toelichting als in 5.2.2 bedoeld in te zenden, stelt de stukken in handen van de procureur-generaal ter fine als in 5.3.3 vermeld en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2583

Zaaknummer: 14/06236

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: T.N. van Riel

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Een onrechtmatige ontruiming is niet aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat een onrechtmatige ontruiming is aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 18 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3306, 3307 en 3308, r.o. 2.4, zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8, is het middel in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2625

Zaaknummer: 13/04990

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Artikel 552d lid 3 Sv is in casu nog niet van toepassing, aangezien de aanzegging in cassatie vóór 1 maart 2015 is betekend.

Namens de klaagster is bij de rechtbank een klaagschrift ingediend dat strekt tot – kort gezegd – opheffing van het beslag op onder [betrokkene 1] inbeslaggenomen stukken op de grond dat deze stukken onder het (afgeleide) verschoningsrecht van de klaagster vallen. De aanzegging als bedoeld in artikel 447 lid 3 Sv is op 23 januari 2015 aan de klaagster betekend. Dit betekent dat de klaagster ingevolge artikel 447 lid 5 Sv binnen dertig dagen nadat de aanzegging aan haar is betekend, door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft moeten doen indienen. De namens de klaagster ingediende schriftuur is op 20 februari 2015 (per fax) ter griffie van de Hoge Raad ontvangen en dus tijdig ingediend. De klaagster is ontvankelijk in haar beroep.

De onder 2.2.1 genoemde wet bevat geen bepalingen inzake het overgangsrecht. Wat het beroep in cassatie betreft moet, mede gelet hierop, worden aangenomen dat artikel 552d lid 3 Sv zich leent voor toepassing op ten tijde van de inwerkingtreding van deze bepaling bij de Hoge Raad aanhangige strafzaken waarin een verschoningsgerechtigde zich beklaagt over inbeslagneming. In aanmerking genomen dat uit artikel 447 lid 4 Sv volgt dat de termijn waarbinnen een schriftuur houdende middelen van cassatie moet worden ingediend, aanvangt nadat de aanzegging als bedoeld in artikel 447 lid 3 Sv aan de klager is betekend, kan artikel 552d lid 3 Sv enkel van toepassing zijn op de bij de Hoge Raad aanhangige zaken waarin de aanzegging op of na 1 maart 2015 aan de klager is betekend.

Opmerking verdient in dit verband het volgende. De tweede volzin van artikel 447 lid 3 Sv bepaalt dat in de aanzegging als bedoeld in de eerste volzin van deze bepaling wordt gewezen op – kort gezegd – de termijn voor het (doen) indienen van een schriftuur houdende middelen van cassatie. In het geval dat de aanzegging die op of na 1 maart 2015 aan de klager is betekend, inhoudt dat – kort gezegd – op grond van artikel 447 lid 4 Sv een schriftuur houdende middelen van cassatie binnen dertig dagen moet zijn ingediend – en dus (nog) geen toepassing is gegeven aan artikel 552d lid 3 tweede volzin Sv –, dient te worden geoordeeld dat voor de klager de overschrijding van de termijn van veertien dagen verschoonbaar is, nu hij aan de aanzegging het gerechtvaardigde vertrouwen mag ontleen dat de termijn waarbinnen

hij een schriftuur moet (doen) indienen die in de aanzegging vermelde termijn betreft.

Het middel bevat de klacht dat de rechtbank bij haar beslissing een onjuiste maatstaf heeft toegepast dan wel de beslissing onvoldoende met redenen heeft omkleed.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.2 en 6.3 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2636

Zaaknummer: 14/05189

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 552d Sv

RECHTSPRAAK

Een onrechtmatige ontruiming is niet aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat een onrechtmatige ontruiming is aan te merken als een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv dat tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie moet leiden.

Op de gronden die zijn vermeld in HR 18 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3306, 3307 en 3308, r.o. 2.4, zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8, is het middel in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2623

Zaaknummer: 13/05128

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Nu de pleitnota in het ongerede is geraakt, gaat de Hoge Raad veronderstellenderwijs ervan uit dat de verdediging een verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring heeft gevoerd. Nu de kantonrechter heeft verzuimd op dit verweer te beslissen, is het middel gegrond.

Het middel klaagt dat de kantonrechter heeft verzuimd te beslissen op het blijkens de pleitnota gevoerde verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging.

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting van de kantonrechter van 24 juli 2014 heeft de raadsman van de verdachte het woord tot verdediging gevoerd. Dit proces-verbaal houdt voorts in:

‘De raadsman legt zijn pleitnota alsmede medische stukken inzake [verdachte] over aan de kantonrechter. De medische stukken zijn gehecht aan dit proces-verbaal, maar de pleitnota is tijdens digitalisering van het dossier in het ongerede geraakt.’

Op grond van voormeld proces-verbaal van de terechtzitting moet worden aangenomen dat de raadsman van de verdachte aldaar het woord heeft gevoerd overeenkomstig de inhoud van een door hem overgelegde pleitnota, dat die pleitnota nadien in het ongerede is geraakt en niet meer ter beschikking zal komen. Gelet daarop gaat de Hoge Raad veronderstellenderwijs ervan uit dat de raadsman ter terechtzitting van de kantonrechter het in het middel bedoelde verweer heeft gevoerd.

De kantonrechter had omtrent dit verweer op straffe van nietigheid uitdrukkelijk een met redenen omklede beslissing moeten geven. Aangezien zodanige beslissing in de bestreden uitspraak niet voorkomt, is het middel gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Amsterdam, sector Kanton, opdat de zaak op de bestaande dagvaarding opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2581

Zaaknummer: 14/03909

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: K.Y. Ramdhan

RECHTSPRAAK

Het hof heeft bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel als gevolg van een kennelijke misslag het bedrag te hoog vastgesteld.

Het middel klaagt dat het hof als gevolg van een misslag het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel onjuist heeft berekend.

Het middel is terecht voorgesteld. Het hof heeft bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel als gevolg van een kennelijke misslag het totaal van de onder de post 'Andere uitgaven' weergegeven bedragen vastgesteld op een bedrag van fl. 1.658.021,78 in plaats van fl. 1.495.051,69, zodat het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden geschat te hoog is vastgesteld. Na correctie van deze misslag leidt de totaalstelling van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel tot een bedrag van fl. 1.824.766,21 (omgerekend € 828.042,69). Blijkens de bestreden uitspraak dient op dit bedrag € 15.000 in mindering te worden gebracht wegens overschrijding van de redelijke termijn. Dit leidt tot een totaalstelling van afgerond € 813.000.

De Hoge Raad zal de schatting van het totale bedrag en de daaruit voor de betrokkene voortvloeiende verplichting tot betaling aan de Staat in zoverre verbeteren.

Opmerking verdient het volgende. Een kennelijke misslag als de onderhavige leent zich bij uitstek voor herstel door het hof zelf. Het gaat immers om een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten overeenkomstig hetgeen de Hoge Raad heeft beslist in zijn arresten van 6 juli 2010 (ECLI:NL:HR:2010:BJ7243, *NJ* 2012/248) en 12 juni 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BW1478, *NJ* 2012/490). Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor ondubbelzinnig – en op kortere termijn – duidelijkheid komt te bestaan omtrent de voor tenuitvoerlegging vatbare beslissing.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel en de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting, stelt het bedrag waarop het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel wordt

geschat vast op € 828.042,69; legt de betrokkene de verplichting op tot betaling aan de Staat ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel van een bedrag van € 813.000 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2634

Zaaknummer: 14/00665

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het roepen van ‘hé schatje’ naar een onbekende maakt dat, in combinatie met het geven van een klap op de bil, sprake is van ontuchtige handelingen in de zin van artikel 246 Sr.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat te dezen sprake is van ‘ontuchtige handelingen’ zoals onder 1 is bewezenverklaard.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 246 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘ontuchtige handelingen’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het hof heeft blijkens de gebezigde bewijsmiddelen vastgesteld dat de verdachte [betrokkene 1] zag in een winkel, dat hij haar niet kende maar dat zij hem een leuk meisje leek, dat hij een ‘leuk praatje’ met haar wilde maken en dat hij op haar is afgelopen en haar toen onverhoeds een klap tegen de bil heeft gegeven en tegelijkertijd heeft gezegd ‘hé schatje’.

Het oordeel van het hof dat sprake is van ‘ontuchtige handelingen’ in de zin van artikel 246 Sr getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2578

Zaaknummer: 14/04307

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 246 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad willigt het verzoek in om inlichtingen niet toe te zenden aan belanghebbenden.

De rechtbank heeft geweigerd het in artikel 552p lid 2 Sv bedoelde verlov te verlenen tot het ter beschikking stellen van de stukken van overtuiging die ter uitvoering van op een verdrag gegronde rechtshulpverzoeken zijn inbeslaggenomen.

Naar voortvloeit uit de beschikking van de Hoge Raad van 18 januari 2005, *NJ 2005/407* mag in een geval als het onderhavige, waarin toepassing is gegeven aan artikel 23 lid 5 [thans 6] Sv, openbaarheid van de behandeling in raadkamer achterwege blijven. Daartoe kan, zoals hier ook is geschied, de raadkamer bevelen dat de gehele behandeling met gesloten deuren plaatsvindt.

Doel en strekking van genoemde bepaling zouden worden ondergraven, indien de beschikking vervolgens niettemin in het openbaar zou worden uitgesproken. Redelijke wetstoepassing brengt daarom mee aan te nemen dat artikel 24 lid 1 tweede volzin Sv in een geval als het onderhavige uitzondering lijdt en dat van het doen van uitspraak in het openbaar kan worden afgezien.

Uit het voorgaande volgt dat indien het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad door onverwijld toezending van de verlovbeschikking, de toezending van de beschikking eerst plaatsvindt zodra het belang van het onderzoek dat toelaat, en de termijn voor het instellen van beroep in cassatie eerst aanvangt na de toezending van de beschikking aan de belanghebbende. Indien door de belanghebbende vervolgens cassatieberoep wordt ingesteld, doet zich niet meer de situatie voor dat door de aanzegging aan de belanghebbende dat de stukken van het geding bij de Hoge Raad zijn ingekomen, het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad. Er is dus geen goede grond in zo een geval af te zien van de aanzegging als bedoeld in artikel 447 lid 3 Sv.

In deze zaak gaat het echter niet om een cassatieberoep van de belanghebbende, maar om een cassatieberoep van het Openbaar Ministerie tegen een weigering tot het verlenen van het gevraagde verlov na een procedure waarin de zaak niet in het openbaar is behandeld en is

afgezien van de oproeping van belanghebbenden, terwijl aangenomen moet worden dat de verlobbeschikking nog niet aan hen is toegezonden, op de grond dat zulks het belang van het onderzoek ernstig zal schaden. In zo een geval wordt op grond van artikel 447 lid 3 Sv aan het Openbaar Ministerie aangezegd dat de stukken van het geding bij de Hoge Raad zijn ingekomen. Ingevolge artikel 447 lid 4 Sv vangt daardoor voor het Openbaar Ministerie de termijn aan voor het indienen van een cassatieschriftuur. Die aanzegging geschiedt ingevolge artikel 435 lid 3 Sv per post. Er is geen goede grond in een geval als het onderhavige af te zien van die aanzegging aan het Openbaar Ministerie.

Ingevolge de hiervoor vermelde wetsbepalingen en rechtspraak alsmede artikel 552p lid 4 Sv in verbinding met artikel 552a lid 6 Sv vindt de behandeling van het cassatieberoep tegen een verlobbeschikking plaats op een openbare terechtzitting en wordt de door de Hoge Raad gegeven en in het openbaar uitgesproken beschikking onverwijld toegezonden aan onder meer de belanghebbende. Het is evenwel niet de rolraadsheer maar de in de artikel 21 en 22 Sv bedoelde (raad)kamer die beslist over de behandeling van het cassatieberoep met gesloten deuren en het afzien van de uitspraak van de beschikking in het openbaar.

Op de in voormelde beschikking van 18 januari 2005 vermelde gronden moet worden aangenomen dat in een procedure als de onderhavige het vereiste van onverwijld betekening niet geldt en daarvoor in de plaats treedt het in artikel 24 lid 5 Sv vervatte voorschrift dat de beschikking van de Hoge Raad aan de belanghebbende wordt toegezonden zodra het belang van het onderzoek dat toelaat. Het is echter niet de rolraadsheer maar de procureur-generaal bij de Hoge Raad die over (het tijdstip van) die toezending beslist.

Hoewel noch artikel 447 Sv noch enige andere wetsbepaling voorschrijft dat in geval van een cassatieberoep van het Openbaar Ministerie tegen een beschikking diens 'wederpartij' of andere belanghebbenden op enigerlei wijze moeten worden betrokken in het cassatiegeding of daarvan op de hoogte behoren te worden gesteld, pleegt nochtans in cassatie een beroep van het Openbaar Ministerie tegen een beschikking op dezelfde wijze te worden behandeld als een beroep tegen een vonnis of arrest, bijvoorbeeld doordat aan de 'wederpartij' een kopie wordt toegezonden van de aanzegging aan het Openbaar Ministerie, de door het Openbaar Ministerie ingediende cassatieschriftuur en de door de procureur-generaal genomen conclusie. Het ligt in de rede dat zulks achterwege blijft in een zaak als de onderhavige waarin door de rechtbank is vastgesteld dat – kort gezegd – niet-vertrouwelijke behandeling van verlob het belang van het onderzoek ernstig zal schaden.

Het vorenoverwogene leidt ertoe dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad willigt het verzoek in voor zover het strekt tot achterwege laten van de onder

3.6 bedoelde inlichtingen aan belanghebbenden en bepaalt dat ingeval door het Openbaar Ministerie tijdig en op de bij de wet voorgeschreven wijze een schriftuur houdende middelen van cassatie wordt ingediend, het verzoekschrift in handen wordt gesteld van de in de artikel 21 en 22 Sv bedoelde (raad)kamer teneinde alsdan te beslissen over de behandeling van het cassatieberoep met gesloten deuren en het afzien van de uitspraak van de beschikking in het openbaar.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2584

Zaaknummer: 15/03222

Rechters: A.J.A. van Dorst

Wetsartikelen: 21 Sv, 22 Sv, 23 Sv en 24 Sv

RECHTSPRAAK

Leerplichtwet: geen onrechtvaardigde inbreuk op artikel 9 en/of 14 EVRM en artikel 2 Eerste Protocol EVRM.

Het middel klaagt, met een beroep op artikel 8, 9 en 14 EVRM en artikel 2 Eerste Protocol EVRM en artikel 1 Twaaftde Protocol EVRM, dat het hof artikel 8 lid 2 Leerplichtwet (Lpw) van toepassing heeft verklaard en het verweer dat veroordeling van de verdachte een schending van het discriminatieverbod oplevert, heeft verworpen.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld.

In HR 15 februari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BM6898, NJ 2015/276, is het volgende overwogen:

‘5.4. Ingevolge het eerste lid van art. 8 Lpw kan - kort gezegd - een beroep op vrijstelling op grond van art. 5 onder b Lpw slechts worden gedaan indien de kennisgeving de verklaring bevat dat tegen de richting van het onderwijs op alle binnen redelijke afstand van de woning gelegen scholen waarop de jongere geplaatst zou kunnen worden, overwegende bedenkingen bestaan, doch volgens het tweede lid is deze verklaring niet geldig indien de jongere in het jaar, voorafgaande aan de dagtekening van de kennisgeving, geplaatst is geweest op een school van de richting waartegen bedenkingen worden geuit.

Gelet op de in Nederland bestaande vrijheid van ouders hun kinderen de school van hun keuze dan wel een zelf opgerichte school waar volgens hun godsdienstige of levensbeschouwelijke opvattingen wordt lesgegeven, te doen bezoeken, en in aanmerking genomen voorts de vrijheid van ouders hun kinderen na schooltijd en in het weekend onderwijs te laten volgen dat in overeenstemming is met hun opvattingen, maakt in een geval als het onderhavige het tweede lid van art. 8 Lpw geen inbreuk op de door art. 9, eerste lid, EVRM en art. 2 Eerste Protocol EVRM gewaarborgde rechten. De enkele omstandigheid dat - naar de verdachte heeft aangevoerd - de school waarvan de richting aansluit bij haar levensbeschouwing, niet binnen een redelijke afstand van haar woning is gelegen, noopt niet tot een ander oordeel.

De Hoge Raad merkt voorts nog op dat, anders dan de middelen veronderstellen, de omstandigheid dat ouders op grond van art. 9 EVRM de vrijheid hebben om hun - al dan niet

gewijzigde - godsdienst of levensbeschouwing in het onderwijs aan hun kinderen tot uitdrukking te (laten) brengen en dat de overheid volgens art. 2 Eerste Protocol EVRM het recht van ouders om zich van dat onderwijs dat overeenstemt met hun eigen godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging te verzekeren, dient te eerbiedigen, niet tot gevolg heeft dat ingeval zich binnen redelijke afstand van de woning niet een school bevindt waar onderwijs wordt gegeven dat overeenstemt met hun eigen godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging, zij zijn vrijgesteld van de in art. 2 Lpw bedoelde inschrijfplicht en dat zij gerechtigd zijn hun kind uitsluitend huisonderwijs te (laten) geven, noch dat de overheid gehouden is om een binnen redelijke afstand van de woning gelegen school van de door die ouders gewenste godsdienstige of levensbeschouwelijke richting op te richten.'

In HR 26 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1338, *NJ* 2015/278, is het volgende overwogen:

'5.2. De memorie van antwoord bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Leerplichtwet 1969 houdt in:

"Artikel 8, tweede lid. Inderdaad betekent deze bepaling, dat, wanneer een kind eenmaal op een school is geplaatst, het niet meer voor de vrijstelling bedoeld in dit artikel in aanmerking komt, tenzij het verhuist of er geen school voor voortgezet onderwijs is binnen redelijke afstand van de woning van dezelfde richting als de school voor gewoon lager onderwijs." (Kamerstukken II 1967-1968, 9039, nr. 5, p. 14)

Ingevolge het eerste lid van art. 2 Lpw zijn degene die het gezag over een jongere uitoefent, en degene die zich met de feitelijke verzorging van een jongere heeft belast, verplicht te zorgen dat de jongere als leerling van een school staat ingeschreven en deze school na inschrijving geregeld bezoekt. Slechts op de in art. 5 Lpw omschreven gronden kunnen de in art. 2 Lpw bedoelde personen een beroep doen op vrijstelling van de verplichting om te zorgen dat een jongere als leerling van een school staat ingeschreven. Daarbij dient het beroep op de in art. 5 onder b Lpw genoemde vrijstellingsgrond te voldoen aan de in art. 8 Lpw omschreven voorwaarden.

Uit het hiervoor onder 5.2 en 5.3 overwogene volgt dat als uitgangspunt heeft te gelden dat een jongere als leerling van een school staat ingeschreven en deze school geregeld bezoekt en dat slechts in de in art. 5 in verbinding met art. 8 Lpw omschreven gevallen een beroep kan worden gedaan op vrijstelling van deze verplichting. Met deze regeling wordt beoogd het recht op onderwijs voor het kind te garanderen. Gelet op het belang dat een kind zich binnen een (scholen)gemeenschap, waaraan ook andere kinderen deelnemen, kan ontwikkelen en vormen, maakt in een geval als het onderhavige het tweede lid van art. 8 Lpw geen ongerechtvaardigde inbreuk op de door art. 8 en 14 EVRM gewaarborgde rechten." (Vgl.

EHRM 11 september 2006, nr. 35504/03 (Konrad tegen Duitsland) en ECRM 9 juli 1992, nr. 19844/92 (Leuffen tegen Duitsland).’

In de overwegingen van het hof ligt besloten dat de door de verdachte aan zijn levensbeschouwelijke overtuiging ontleende bezwaren moeten worden aangemerkt als overwegende bedenkingen in de zin van artikel 5 onder b Lpw tegen de richting van het onderwijs op alle binnen een redelijke afstand van de woning gelegen scholen. Nu de juistheid van dit oordeel niet is bestreden, moet daarvan in cassatie worden uitgegaan.

De kantonrechter en het hof hebben geoordeeld dat in de onderhavige zaak artikel 8 lid 2 Lpw geen ongerechtvaardigde inbreuk maakt op artikel 9 en/of 14 EVRM en artikel 2 Eerste Protocol EVRM, nu eerstgenoemde bepaling niet eraan in de weg staat dat de verdachte zijn zoon een school doet bezoeken die past bij zijn levensbeschouwelijke overtuiging of dat hij een dergelijke school opricht, en voorts dat het de verdachte vrijstaat zijn zoon na schooltijd en in het weekend onderwijs te laten volgen dat in overeenstemming is met zijn levensbeschouwelijke overtuiging. Dat oordeel getuigt, gelet op hetgeen onder 4.2.2 en 4.2.3 is vooropgesteld, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het hof heeft voorts met zijn overweging dat ‘geen sprake is van een ongerechtvaardigd onderscheid tussen de verdachte en anderen’ tot uitdrukking gebracht dat in de onderhavige zaak artikel 8 lid 2 Lpw geen ongerechtvaardigde inbreuk maakt op artikel 14 EVRM. Dit oordeel van het hof getuigt, gelet op hetgeen onder 4.2.2 en 4.2.3 is vooropgesteld, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

De enkele omstandigheid dat, naar de raadvrouw van de verdachte in hoger beroep heeft aangevoerd, door toepassing van de onder 2.2 weergegeven voorschriften van de Leerplichtwet ‘onderscheid zou worden gemaakt tussen ouders met overwegende bezwaren die hun kind niet eerder op een school inschreven, en ouders die dat wél hebben gedaan’, noopt niet tot een ander oordeel.

De Hoge Raad overweegt voorts nog het volgende. Het middel berust blijkens de toelichting onder meer op de opvatting dat artikel 8 lid 2 Lpw in strijd is met ‘art. 14 EVRM in samenhang met de artikelen 8, en 9 EVRM en 2 Eerste protocol EVRM, alsmede met art. 1 Twaalfde Protocol EVRM, voor zover het ouders betreft die nadat hun kind reeds was ingeschreven bij een school tot een verdieping of verandering van hun overtuiging zijn gekomen waardoor de bezwaren tegen de school zijn ontstaan of overwegend zijn geworden’.

De omstandigheid evenwel dat:

- ouders op grond van artikel 9 EVRM de vrijheid hebben om hun godsdienst of

levensbeschouwing te wijzigen of aan te scherpen en die gewijzigde/aangescherpte godsdienst of levensbeschouwing in het onderwijs aan hun kinderen tot uitdrukking te (laten) brengen, en

- de overheid volgens artikel 2 Eerste Protocol EVRM het recht van ouders om zich van dat onderwijs dat overeenstemt met hun eigen godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging te verzekeren, dient te eerbiedigen, en

- het genot van elk in de wet neergelegd recht volgens artikel 1 Twaalfde Protocol EVRM moet worden verzekerd zonder enig onderscheid naar godsdienst en de overheid niemand op die grond mag discrimineren,

heeft niet tot gevolg dat de mogelijkheid een beroep te doen op vrijstelling van de verplichting om te zorgen dat een jongere als leerling van een school onderscheidenlijk een instelling staat ingeschreven, zoals voorzien in artikel 5 Lpw in verbinding met artikel 8 lid 1 Lpw, niet aan een beperking kan zijn onderworpen, zoals die neergelegd in artikel 8 lid 2 Lpw.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2577

Zaaknummer: 14/03507

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: T.M.D. Buruma

Wetsartikelen: 8 Lpw, 9 EVRM en 14 EVRM

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk in cassatieberoep, nu de bestreden beslissing niet is een einduitspraak in de zin van artikel 138 Sv.

Volgens artikel 428 Sv is tegen vonnissen of arresten die geen einduitspraken zijn in de zin van artikel 138 Sv, beroep in cassatie slechts gelijktijdig met dat tegen de einduitspraak toegelaten.

De bestreden beslissing is niet een einduitspraak in die zin, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2582

Zaaknummer: 14/04668

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 138 Sv en 437 Sv

ANNOTATIE

Roekeloosheid en doodslag in het verkeer: het Filefuik-arrest de nieuwe standaard? (HR 16 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1656)***prof. mr. dr. T. Blom***

Het wordt steeds duidelijker wat de eisen zijn die door de Hoge Raad worden gesteld aan een veroordeling voor roekeloosheid in de zin van artikel 6 WVV jo. artikel 175 WVV. Het moet feitelijk gaan om een kat-en-muisspel (HR 6 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ9367), een snelheidswedstrijd (HR 3 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:1554, *NJ* 2014/30 m.nt. Keijzer), een wedstrijdachtige achtervolging (HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:959, *NJ* 2014/27 m.nt. Keijzer; HR 16 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3620) of, zoals in het onderhavige arrest, een politieachtervolging. De term roekeloosheid is gereserveerd voor gevallen – zoals A-G Machielse het mooi in zijn conclusie voor bovenstaand arrest zegt – die dicht tegen het (voorwaardelijk) opzet aan liggen, waarin de verdachte zijn eigen belang bij het spel, de race of de achtervolging waarin hij is verwickeld boven alles stelt en zich welbewust buiten de orde van het normale verkeer plaatst ten koste van extreme risico's voor andere verkeersdeelnemers.

Volgens vaste rechtspraak stelt de Hoge Raad drie cumulatieve materiële eisen en één formele eis aan een bewezenverklaring van roekeloosheid in de zin van artikel 6 WVV (HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:959, *NJ* 2014/27 m.nt. Keijzer). Materieel gezien moet sprake zijn van '(1) een buitengewoon onvoorzichtige gedraging van de verdachte waardoor (2) een zeer ernstig gevaar in het leven is geroepen en waarvan (3) de verdachte zich bewust was, althans had moeten zijn, dat dit gevaar zou ontstaan'. De formele eis houdt in dat de feitenrechter zijn oordeel dat sprake is van roekeloosheid expliciet motiveert. Het moet een motivering zijn die 'recht doet aan het bijzondere karakter van roekeloosheid'.

De feitenrechter zal uit het geheel van gedragingen van de verdachte, de aard en ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval de drie materiële eisen moeten vaststellen. In casu is aan alle voorwaarden voldaan. Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte als bestuurder van een motorrijtuig een dodelijk ongeval heeft veroorzaakt, terwijl hij aan

verschillende achtervolgende politieauto's probeerde te ontkomen. Hij heeft over een afstand van ruim 25 kilometer met snelheden variërend tussen 120 en 160 kilometer per uur gereden, waarbij hij links en rechts slingerend andere weggebruikers heeft ingehaald, verschillende achtervolgende politieauto's heeft geramd of aangereeden en uiteindelijk met hoge snelheid tegen de auto van het slachtoffer is aangereeden terwijl de verdachte niet beschikte (en ook nooit heeft beschikt) over een rijbewijs, aan één oog blind is en verkeerde onder invloed van het gebruik van cannabis. De inzittende van de andere auto is daarbij om het leven gekomen.

Het hof stelt daarbij vast dat de verdachte kennelijk hoe dan ook niet voor de politie wilde stoppen en dat het niet anders kan dan dat hij daarmee zijn aandacht vooral had gericht op de hem achtervolgende politieauto's en onvoldoende op het overige verkeer.

Het is deze laatste overweging die een belangrijke vraag oproept. Waarom is er op basis van deze feiten en omstandigheden – het hoe dan ook niet willen stoppen voor de politie – door het hof de wel ten laste gelegde doodslag niet bewezen geacht?

Aan de vraag of hier niet sprake was van (voorwaardelijk) opzet kwam de Hoge Raad in casu niet toe omdat het hof (Hof Arnhem-Leeuwarden 18 december 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:9658) had geoordeeld dat er geen sprake was van voorwaardelijk opzet maar wel van roekeloosheid, en het Openbaar Ministerie tegen deze vrijsprekende beslissing geen cassatie had ingesteld. Het hof had zich de vraag gesteld of de verdachte zo duidelijk onverschillig was omtrent de afloop van zijn verkeersgedrag dat hierin een welbewuste aanvaarding van de ontstane gevolgen ligt besloten. Het hof kon uit het 'enkele inrijden op de staart [van de file; TB] en de wijze waarop verdachte dat deed niet afleiden dat het hem evident onverschillig was wat daarvan de gevolgen zouden zijn en dat hierin een welbewuste aanvaarding van de dood van het slachtoffer ligt besloten'. Het hof acht wel aannemelijk dat de verdachte 'gelet op zijn wijze van rijden, grote risico's (op het veroorzaken van een ernstig verkeersongeluk) heeft genomen en dat hij zich daarvan bewust is geweest. Niet aannemelijk is echter dat hij zich een concrete voorstelling gemaakt heeft – of wel gemaakt moet hebben – van de mogelijkheid dat zijn verkeersgedrag de dood van het slachtoffer zou veroorzaken, en dat hij, niettegenstaande de ernst van de gevolgen, toch volhard heeft in zijn wijze van rijden. Met andere woorden: het wilsaspect dat opgesloten ligt in het begrip opzet acht het hof niet aanwezig'.

Het hof veroordeelde de verdachte wel voor poging tot doodslag op zes politieagenten. De verdachte had met hoge snelheden en volgens het hof 'met opzet en bij herhaling hun politieauto's geramd en afgesneden, terwijl hij zich daarbij slingerend over verschillende rijstroken bewoog. De betrokken politiemensen hebben telkens onmiddellijk corrigerend moeten ingrijpen om hun voertuig niet te laten verongelukken, terwijl naar algemene

ervaringsregels ongelukken met die snelheden gemakkelijk fatale gevolgen voor de inzittenden kan hebben'. Naar hun uiterlijke verschijningsvorm zijn dat wel gedragingen die zozeer gericht zijn op het veroorzaken van een dodelijk ongeval dat het niet anders kan dan dat de verdachte de aanmerkelijke kans op de dood van de betreffende zes politieagenten wel heeft aanvaard.

Het verschil zit dus kennelijk en begrijpelijk in het wilsaspect: de overige verkeersdeelnemers wilde hij niet doodrijden en dat bleek ook uit zijn rijgedrag. Tot het fatale moment probeerde hij immers een aanrijding met de medeweggebruikers die hem niet probeerden aan te houden, te vermijden. In zoverre lijkt de casus op het *Porsche*-arrest (HR 15 oktober 1996, *NJ* 1997/199).

De scheidslijn tussen roekeloosheid en voorwaardelijk opzet (en dus doodslag) is dun maar duidelijk. Voor een veroordeling voor doodslag vanwege 'wegpiraterij' – los van de situatie waarin de auto als moordwapen wordt gebruikt (dan is er immers sprake van 'volkomen opzet') – moet er sprake zijn van het bewust aanvaarden en op de koop toe nemen van een aanmerkelijke kans dat anderen door zijn weggedrag het leven zullen laten. Klassieke voorbeelden uit de jurisprudentie zijn: bumperkleven (HR 20 januari 2004, *NJ* 2004/214), waarin expres onverhoeds hard werd geremd in een situatie waarin het slachtoffer zich vlak achter de verdachte bevond en er hard werd gereden terwijl de medepassagier onmiddellijk daarvoor de opdracht kreeg haar gordel om te doen; Lekkanaal (HR 29 september 2009, *NJ* 2010/117): doelbewust met een passagier het kanaal inrijden; doodslag in Sint-Michielsgestel (HR 17 februari 2004, *NJ* 2004/323): met een jeep 100 kilometer per uur door het dorp rijden en een fietser doodrijden; en spookrijder (HR 5 december 2006, *NJ* 2006/663): tijdens een politieachtervolging bewust als spookrijder een autosnelweg oprijden en bewust op de rijstrook van dat tegemoetkomende verkeer gaan rijden, en bij aanhouding verklaren dat hij 'het kicken vond om met zijn auto tegen het verkeer in te rijden'.

In het onderhavige *Filefuik*-arrest was er sprake van doelbewust gewelddadig handelen ten aanzien van de zes politieagenten maar niet ten aanzien van de andere weggebruikers en was er sprake van totale onverschilligheid ten aanzien van het gevolg voor de zes agenten maar opnieuw niet ten aanzien van de overige verkeersdeelnemers.

Interessant aan dit arrest is verder nog de beoordeling van het cassatiemiddel waarin werd gesteld dat het hof voorbij was gegaan aan de kern van het verweer namelijk 'dat onder de gegeven omstandigheden – een achtervolging met tamelijk hoge snelheid op de snelweg – het veroorzaken van een file zeer gevaarlijk en – mede gelet op de aanleiding van de achtervolging, te weten brandstofdiefstal – buitenproportioneel was terwijl bovendien andere, minder gevaarlijke middelen hadden kunnen worden ingezet'.

Dit cassatiemiddel behoeft volgens de Hoge Raad, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu 'de middelen niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling'. Inmiddels een klassieke manier om cassatiemiddelen af te doen. We moeten de conclusie van A-G Machielse raadplegen om te begrijpen waarom. Daarin valt te lezen dat het hof al had overwogen dat 'het niet van belang is of het creëren van de file door de politie wel of niet terecht was, omdat zelfs als het handelen van de politie is aan te merken als strijdig met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit, verdachte simpelweg verplicht was zich aan verkeersvoorschriften te houden en adequaat te reageren op de verkeerssituatie'. Machielse merkt daarbij zelf nog op 'dat het er sterk op lijkt dat toen werd besloten een file te creëren al lang niet meer sprake was van slechts een verdenking wegens een "simpele" brandstofdiefstal door een automobilist (...) maar dat vier politieauto's op dat moment al minuten lang verwickeld waren in een achtervolging van verdachte en verdachte zich nota bene had schuldig gemaakt aan meermalen gepleegde poging tot doodslag op de betrokken politieagenten door met zeer hoge snelheid bewust aanrijdingen met hun voertuigen te veroorzaken'. Het Openbaar Ministerie had echter al in eerste aanleg geconstateerd dat de politie wel degelijk een foute beslissing had genomen om een fileuik te creëren om een benzinedief aan te pakken en dat regelgeving op dit punt ontbreekt. Ik deel deze conclusie. Aangezien nadere regelgeving ontbreekt zal de inzet van een fileuik als opsporingsmethode moeten worden beoordeeld aan de hand van algemene beginselen als proportionaliteit en subsidiariteit. Het creëren van een file is onder bepaalde omstandigheden een disproportioneel middel. In casu was er sprake van een dergelijke omstandigheid. De veiligheid van de overige verkeersdeelnemers had prioriteit moeten hebben en niet de aanhouding van deze verdachte. Bovendien was er nog een andere mogelijkheid om de verdachte aan te houden. Men had de verdachte ook op veilige afstand kunnen blijven volgen en klemrijden zodra hij van de snelweg was afgegaan en er geen gevaar meer voor de andere verkeersdeelnemers te duchten was. In artikel 2 EVRM (het recht op leven) zou wel eens de (positieve) verplichting kunnen liggen om geen gebruik te maken van een fileuik onder de omstandigheden dat dit mogelijk zal kunnen leiden tot een dodelijk slachtoffer. Veel belangrijker is daarom het antwoord op de vraag: in welk rechtens te beschermen belang is de verdachte getroffen door het optreden van de politie? Daarbij moet rekening gehouden worden met het feit dat het belang om ongestraft te kunnen ontkomen geen rechtens te respecteren belang is en het belang dat verdachte heeft om lichamelijk ongedeerd te blijven door hem zelf in de waagschaal is gesteld. De verdachte heeft dus geen rechtens te respecteren belang en dat is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 359a Sv.

RECHTSPRAAK

Over de ingangsdatum van de verschuldigde wettelijke rente kan niet eerst in cassatie worden geklaagd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft bepaald dat het bedrag dat aan de benadeelde partij moet worden betaald ter zake van gedeerde inkomsten, moet worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 4 juni 2011, zijnde de datum van het bewezenverklarde feit. Daartoe is aangevoerd dat deze schade pas op een later moment is ontstaan.

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep is aldaar noch door de verdachte noch door zijn raadsman aangevoerd dat de wettelijke rente niet, zoals door de rechtbank was beslist, vanaf 4 juni 2011, de pleegdatum van het tenlastegelegde feit, is verschuldigd, maar vanaf een latere datum. Zo een verweer kan niet voor het eerst in cassatie worden gevoerd, aangezien de beoordeling daarvan een onderzoek van feitelijke aard zou vergen.

Het middel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2478

Zaaknummer: 14/03018

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Falende klachten ten aanzien van het afwijzen van het horen van een getuige en de bewezenklaring van het aanwezig hebben van MDMA en cocaïne.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast acht.

Het hof heeft het ter terechtzitting in hoger beroep gedane verzoek [getuige] als getuige te horen afgewezen omdat het het horen van deze getuige niet noodzakelijk achtte. Dat oordeel is, gelet ook op hetgeen de verdediging aan dit verzoek ten grondslag heeft gelegd, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring niet uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

De onder 2.2 weergegeven bewijsmiddelen houden in dat op 28 juli 2012 in het centrum van Rotterdam tijdens een preventieve fouillering door de politie in een door de verdachte bestuurde auto een grote gripzak met daarin 'diverse gripzakjes met pillen / ponypacks en zakjes met bruin poeder' is aangetroffen (bewijsmiddel 1) en dat een analyse van het Nederlands Forensisch Instituut van vier op 30 juli 2012 genomen monsters heeft geleid tot de conclusie dat deze respectievelijk MDMA en cocaïne bevatten (bewijsmiddelen 2 en 3). Kennelijk heeft het hof als vaststaand aangenomen dat die monsters zijn genomen uit de in de auto van de verdachte aangetroffen pillen en poeder. Die vaststelling, die van feitelijke aard is en zich in zoverre niet leent voor toetsing in cassatie, is niet onbegrijpelijk, gelet op het gemeenschappelijke zaaknummer genoemd in de door het hof gebezigde bewijsmiddelen 1 en 2 en in aanmerking genomen dat uit niets blijkt dat bij de behandeling van de zaak in hoger beroep is aangevoerd dat de geanalyseerde monsters niet zijn genomen uit de inbeslaggenomen stoffen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2473

Zaaknummer: 14/00059

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: H. Raza

Wetsartikelen: 2 OW